

BRISINGR

SEDM SLIBŮ
ERAGONA STÍNOVRAHA
A SAFIRY ZÁŘIVÉ ŠUPINY

ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ

TŘETÍ DÍL

Christopher Paolini

BRÁNY TEMNOT

Eragon hleděl na temnou kamennou věž, v níž se skrývaly nestvůry, které zavraždily jeho strýce Gera. Ležel na břiše za vrcholkem písčitého kopce, porostlého řídkou trávou, trnitým křovím a malými kaktusy ve tvaru růžových poupat. Křehké řapíky loňského listoví ho píchaly do dlaní, když se plížil, aby získal lepší výhled na Helgrind, který se tyčil nad okolní krajinou jako černá dýka vyčuhující z útrob země.

Večerní slunce pokrylo nízké kopce dlouhými, úzkými stíny a – daleko na západě – osvětlovalo hladinu jezera Leona, takže obzor se proměnil v mihotavý zlatý pás.

Nalevo od sebe Eragon slyšel pravidelný dech svého bratrance Rorana, který ležel přitisknutý k zemi vedle něj. Takový obvykle neslyšný proud vzduchu teď připadal Eragonovi nepřírozeně hlasitý, protože měl mnohem bystřejší sluch než dříve. Byla to jedna ze spousty změn, jež se s ním staly během Agaetí Blödhren, elfské Oslavy Pokrevní přísahy.

Nyní tomu však věnoval pramalou pozornost, neboť zaujatě sledoval zástup lidí směřujících k úpatí Helgrindu, kteří sem zjevně putovali pěšky několik mil z města Dras-Leona. Čelo průvodu tvořila skupina dvaceti čtyř mužů a žen oblečených v hávech z tlusté kůže. Tahle skupina se pohybovala podivným způsobem – kulhali a belhali se, hrbili se a kroutili; kymáceli se na berlích nebo používali paže, aby se postrčili dopředu na překvapivě krátkých nohou. Takové pohyby ovšem byly nezbytné, uvědomil si, protože každý z těch dvaceti čtyř postrádal ruku či nohu nebo nějakou jejich kombinaci. Vůdce skupiny seděl vzpřímeně na nosítkách nesených šesti naolejovanými otroky v polo-

ze, kterou Eragon považoval za obdivuhodný výkon vzhledem k tomu, že ten člověk – nedokázal určit, zda je to žena, nebo muž – měl jen trup a hlavu, na jejímž čele se kolébala asi metr vysoká, zdobená kožená koruna.

„Kněží Helgrindu,“ zamumlal směrem k Roranovi.

„Umějí kouzlit?“

„Možná. Neodvážím se prozkoumat Helgrind svou myslí, dokud neodejdou. Kdyby totiž někteří z nich byli kouzelníci, ucítí i můj sebeslabší dotek a odhalí naši přítomnost.“

Za kněžími se vlekl dvojestup mladých mužů ovinutých zlatou látkou. Každý z nich nesl kovový obdélníkový rám dále rozčleněný dvanácti vodorovnými příčkami, z nichž visely železné zvonky velikosti tuřínů. Polovina mladíků rámem rázně zatřásla, když udělali krok pravou nohou, a ozvala se truchlivá kakofonie tónů, zatímco druhá půlka mužů třásla svými rámy při vykročení levou nohou, až železná srdce narazila o těla zvonů a vydala žalostný výkřik, který se rozléhal mezi kopci. Ministranti doprovázeli údery zvonů vlastními výkřiky, sténáním a nářky ve vzrušené extázi.

Na chvostu výstředního procesí kráčeli obyvatelé Dras-Leony: šlechtici, obchodníci, několik vysoce postavených vojenských velitelů a nespořádá směsice těch méně šťastných – dělníků, žebráků a obyčejných pěšáků.

Eragon uvažoval, zda je někde mezi nimi i vládce Dras-Leony, Marcus Tábor.

Procesí zastavilo na okraji strmého náspu, který obklopoval Helgrind, a kněží se shromáždili po obou stranách narezlého balvanu s nablýskaným vrškem. Když celý průvod znehybněl před nahrubo opracovaným oltářem, postava na nosítkách se pohnula a začala zpívat hlasem stejně disharmonickým, jako byl předchozí nářek zvonů. Kazaatelův přednes opakovaně pohlcovaly poryvy větru, ale Eragon zaslechl útržky starověkého jazyka – podivně zkomolené a špatně vyslovené – promíchané se slovy trpaslíků a urgálů, z nichž všechna byla spojena zastaralým nářečím Eragonova vlastního jazyka. Ačkoli rozuměl jen částečně, zachvěl se, neboť velekněz hovořil o věcech, o kterých je lépe nevědět, o podlé nenávisti, která se po staletí hromadila v temných zákoutích lidských srdcí, až nakonec začala v nepřítomnosti Jezdců bu-

jet, o krvi a šílenství a ohavných obřadech prováděných pod černým měsícem.

Na konci zvráceného proslovu dva nižší kněží přispěchali kupředu a pozvedli svého pána – nebo možná paní – z nosítek na oltář. Pak velekněz vydal stručný rozkaz. Ve vzduchu se jako zářivé hvězdy zaleskla dvě ostří, jak se zvedla a zase dopadla, a z každého veleknězova ramene vytryskl potůček krve. Stékala mu po trupu oděném v kůži a pak se shromažďovala na balvanu, dokud nezačala přetékat na štěrku pod oltářem.

Další dva kněží přiskočili, aby zachytili rudý proud do číší, které pak – když byly plné po okraj – kolovaly mezi členy shromáždění, kteří z nich dychtivě pili.

„Fuj!“ ulevil si polohlasně Roran. „Zapomněl ses zmínit, že ti zvrácení, pupkatí a pomatení modloslužebníci jsou *kanibalové*.“

„Ne tak docela. Maso nepojídají.“

Když všichni přítomní svlažili svá hrdla, servilní novici vrátili nejvyššího kněze na nosítka a ovázali mu ramena pásy bílého plátna. Čistou látkou brzy začaly prosakovat rudé skvrny.

Rány jako by bezrukému a beznohému veleknězi nijak neublížily, protože se otočil k zástupu, jehož členové teď měli brusinkově rudé rty, a prohlásil: „Teď jste skutečně mými bratry a sestrami, když jste ochutnali mízu mých žil zde, ve stínu mocného Helgrindu. Krev si žádá krev, a pokud by někdy měla vaše rodina potřebovat pomoc, udělejte, co můžete, pro církev i pro ostatní, kteří uznávají moc našeho Strašného pána... Abychom znovu potvrdili naši poslušnost Triumvirátu, recitujte se mnou Devět přísah... Při Gormovi, Ildě a Ukruťném Angvarovi slavnostně přísaháme, že ti budeme vzdávat poctu nejméně třikrát měsíčně, v hodině před setměním, a pak vykonáme oběť, abychom utišili věčný hlad našeho Velkého a Strašného pána... Slibujeme, že budeme dodržovat předpisy stanovené v knize Tosk... Slibujeme, že vždy budeme mít na těle Bregnir a že se navždy zdržíme dvanácti dvanáctek a doteku zauzlovaného lana, abychom nepropadli zkaženosti...“

Náhly závan větru odnesl zbytek veleknězovy řeči. Pak Eragon uviděl, jak každý z posluchačů vytáhl malý, zahnutý nůž a jeden po druhém se řízli v ohbí lokte a posvětili oltář sprškou své krve.

O pár minut později divoký vítr polevil a Eragon opět uslyšel kněze: „...a takové věci, po kterých toužíte a prahnete, dostanete jako odmě-

nu za svou poslušnost... Náš obřad je u konce. Ovšem pokud jsou mezi vámi tací, kteří mají dostatek odvahy ukázat skutečnou hloubku své víry, ať předstoupí!“

Shromáždění strnuli a se zaujatými pohledy se předklonili; na tohle zjevně všichni čekali.

Následovalo dlouhé mlčení, až přítomní začali vypadat zklamaně, ale nakonec jeden z ministrantů prolomil řady a vykřikl: „Já!“ S potěšeným jásotem začali jeho bratři pohybovat zvony v rychlém a divokém rytmu, až se davu zmocnilo takové šílenství, že všichni skákali a křičeli, jako by přišli o rozum. I když mu obřad připadal odporný, drsná hudba v Eragonově srdci zažehla jiskru vzrušení a probudila i v něm cosi primitivního a zvířeckého.

Tmavovlasý mladík shodil zlatý háv, pod nímž neměl nic než koženou bederní roušku, a vyskočil na oltář. Kolem nohou mu vystříkly rudé kapky. Postavil se čelem k Helgrindu a začal se zmítat a třást v rytmu nelítostných železných zvonů tak, jako by ho přepadl nějaký záchvat. Hlava mu volně visela na prsou, v koutcích úst měl pěnu a házel pažemi, jako by to byli živí hadi. Svaly se mu leskly potem, až vypadal ve skomírajícím světle jako bronzová socha.

Zvony brzy dosáhly šíleného rytmu, kdy jeden tón překrýval druhý, a v tom okamžiku mladík natáhl ruku za sebe. Do ní mu kněz vložil rukojeť prapodivného nástroje: dvě a půl stopy dlouhou zbraň s jedním ostřím, silnou stěnkou, šupinkatou rukojetí a širokou, plochou čepelí, která se rozšiřovala, takže tvarem i zoubkovaným okrajem na konci připomínala dračí křídlo. Byl to nástroj vytvořený pro jediný účel: proříznout brnění, kosti a šlachy stejně snadno, jako by to byl vak s vodou.

Mladík zvedl zbraň tak, že mířila k nejvyššímu vrcholku Helgrindu. Pak padl na koleno a s nesrozumitelným výkřikem máchl ostřím dolů přes své pravé zápěstí.

Na skály za oltářem se rozstříkla krev.

Eragon sebou trhnul a odvrátil zrak, před mladíkovými pronikavými výkřiky však uniknout nemohl. Nešlo o nic, co by dříve neviděl v bitvě, ale připadalo mu zvrácené dobrovolně se zohavit, když bylo tak snadné se zmrzačit v každodenním životě.

Stébla trávy zašustila, jak se Roran posunul. Něco si zaklel pod vousy a pak znovu utichl.

Zatímco jeden z kněží ošetřoval mladíkovi ránu – zastavoval mu krvácení pomocí kouzla – jiný ministrant odvázal od nosítek velekněze dva otroky, aby je vzápětí připoutal za kotníky k železnému oku zapuštěnému do oltáře. Pak ministranti vytáhli ze záhybů svých hávů spoustu balíčků a nakupili je na zem z dosahu otroků.

Když byl obřad u konce, kněží se svým doprovodem vyrazili od Helgrindu do Dras-Leony a celou cestu cinkali a přitom bědovali. Čerstvě jednoruký fanatik klopýtal hned za nejvyšším knězem.

Na tváři mu zářil blažený úsměv.

„Tedy...“ začal Eragon a vypustil zadržovaný dech, když zástup konečně zmizel za vzdáleným kopcem.

„Tedy co?“

„...cestoval jsem mezi trpaslíky i elfy, ale nic z toho, co dělali, nebylo tak divné jako praktiky těchto lidí.“

„Jsou to stejné zrůdy jako ra'zakové.“ Roran pohodil bradou směrem k Helgrindu. „Můžeš konečně zjistit, jestli je Katrina tam někde uvnitř?“

„Zkusím to. Ale buď připravený k útěku.“

Eragon zavřel oči, pomalu rozprostřel své vědomí a postupně přecházel od duše jedné živé bytosti ke druhé, jako voda prosakující pískem. Dotkl se hemživých měst hmyzu horečně spěchajícího za svými záležitostmi, ještěrek a hadů skrytých mezi horkými skalisky, různých druhů zpěvavých ptáků a četných malých savců. Hmyz i zvířata se honily a překypovaly činorodostí, jak se chystali na kvapem se blížící noc, ať už se stahovali do nejrůznějších doupat, nebo – v případě nočních tvorů – zívali, protahovali se či se jinak připravovali na lov a hledání potravy.

Tak jako tomu bylo u Eragonových smyslů, i jeho schopnost dotýkat se myšlenek druhých bytostí se zmenšovala se vzrůstající vzdáleností. Když jeho vědomí dosáhlo úpatí Helgrindu, dokázal vnímat pouze ta největší zvířata a i ta jen matně.

Opatrně pokračoval, připraven se okamžitě stáhnout, kdyby se náhodou otrel o vědomí své kořisti: ra'zaků a jejich létajících rodičů, obřích lethrblaka. Eragon se odvážil takhle odhalit jenom proto, že rasa ra'zaků neuměla kouzlit, a nepředpokládal tedy, že jsou to lamači mysli – nekouzelníci vytrénovaní k boji myšlenkami. Ra'zakové a lethrblaka tako-

vá kouzla nepotřebovali, neboť i ty nejstatnější muže dokázali omámit pouhým dechem.

A třebaže Eragon svým děšivým pátráním riskoval odhalení, on, Roran a Safira zkrátka *museli* vědět, jestli ra'zakové vězní Katrinu – Roranovu snoubenku – v Helgrindu, protože ta odpověď rozhodne o tom, zda jejich výprava bude záchranná, nebo bude jejím cílem zajmout a vyslýchat.

Eragon pátral dlouho a pečlivě. Když se vrátil k sobě, Roran ho sledoval s výrazem hladového vlka. Šedé oči mu plály tak mocnou směsicí hněvu, naděje a zoufalství, že se zdálo, jako by jeho pocity měly každou chvíli vybuchnout a všechno v dosahu spálit plamenem nepředstavitelné síly, která je schopna rozpustit i samotné skály.

Eragon to chápal.

Katrinin otec, žezník Sloun, zradil Rorana ra'zakům. Když se jim nepodařilo chytit Rorana, ra'zakové místo toho unesli z jeho ložnice Katrinu, tajně ji odvezli z údolí Palancar a ponechali obyvatele Carvahallu napospas vojákům krále Galbatorixe – což znamenalo jistou smrt nebo otroctví. Roran nemohl ra'zaky s Katrinou pronásledovat, místo toho musel co nejrychleji přesvědčit vesničany, aby opustili své domovy a odešli s ním přes Dračí hory a dál na jih podél pobřeží Alagaësie, kde se spojili se vzbouřenci Vardeny. Na cestě museli přetřpět mnohá nebezpečí a těžkosti. Ale takovouto zdlouhavou oklikou se Roran konečně opět shledal s Eragonem, který znal polohu doupěte ra'zaků a slíbil mu pomoci zachránit Katrinu.

Jak Roran později vysvětlil, uspěl jen proto, že ho síla touhy hnala do krajností, jichž se ostatní neodvážili a před nimiž uhýbali, a jedině tak dokázal přemoci své nepřátele.

Podobná horlivost se teď zmocnila i Eragonu.

I on by se neohroženě vystavil riziku, pokud by se někdo, na kom mu záleželo, ocitl v nebezpečí. Rorana měl rád jako vlastního bratra, a protože si měl Katrinu brát, rozšířil svou rodinu i o ni. Tohle pouto bylo ještě významnější tím, že Eragon s Roranem byli posledními potomky jednoho rodu. Svého rodného bratra Murtagha se Eragon zcela zřekl, takže Roran byl jeho jediný příbuzný, a nyní k tomu tedy ještě přibyla Katrina.

Ušlechtilé city příbuzenství nebyly jedinou silou, která je poháněla. Byli posedlí ještě dalším cílem: *odplatou!* Už když promýšleli, jak vysvo-

bodit Katrinu ze spárů ra'zaků, oba válečníci – smrtelník i Dračí jezdec – toužili zabít zruďné služebníky krále Galbatorixe, aby se pomstili za mučení a vraždu Gera, který byl Roranovým otcem a k Eragonovi se jako otec choval.

Všechny informace, které Eragon shromáždil, byly proto stejně důležité jak pro něj, tak pro Rorana.

„Myslím, že jsem ji cítil,“ řekl po chvíli. „Nejsem si sice úplně jistý, protože jsme od Helgrindu hodně daleko a nikdy předtím jsem se její mysli nedotýkal, ale *myslím*, že v tom pustém vršku je a že je skrytá někde blízko pod jeho vrcholkem.“

„Je nemocná? Je zraněná? Sakra, Eragone, neskrývej to přede mnou! Ublížili jí?“

„V tuhle chvíli ji nic nebolí. Víc ale nedokážu říct. Musel jsem napnout všechny síly, jen abych rozpoznal plamen jejího vědomí; nemohl jsem s ní však komunikovat.“ Přesto se Eragon Roranovi raději nezmínil, že tam objevil ještě další osobu a tušil, kdo to je. Její přítomnost, pokud se potvrdí, ho velmi znepokojovala. „Nenašel jsem však ra'zaky ani lethrblaka. I kdybych ra'zaky z nějakého důvodu přehlédl, jejich rodiče jsou tak velcí, že by jejich životní síla měla vyzařovat jako tisíc luceren, tak jako Safířina. Kromě Katriny a pár dalších nejasných skvrnek světla je Helgrind černý, jenom černý a nic než černý.“

Roran se zamračil, zaťal levou pěst a pohlédl na skalnatou horu, která mizela v šeru, zahalená rudými stíny. Tlumeným, bezvýrazným hlasem, jako by mluvil sám pro sebe, poznamenal: „Nezáleží na tom, jestli máš pravdu, nebo se mýlíš.“

„Jak to?“

„Dnes v noci se neodvážíme zaútočit; v noci jsou ra'zakové nejsilnější, a jestli *jsou* poblíž, bylo by hloupé s nimi bojovat, když jsme v nevýhodě. Nemyslíš?“

„Ano.“

„Počkáme proto do úsvitu.“ Roran mávl směrem k otrokům připoutaným ke krvavému oltáři. „Pokud tou dobou budou ti ubožáci pryč, budeme vědět, že ra'zakové jsou tady, a můžeme pokračovat podle plánu. Když ne, bude to pekelná smůla, že nám unikli, ale pustíme otroky, vysvobodíme Katrinu a poletíme s ní zpátky k Vardenům, než nás dostihne Murtagh. Tak jako tak pochybuji, že by ra'zakové nechali Katrinu

dlouho bez dozoru, pokud ji Galbatorix potřebuje živou, aby ji mohl použít jako nástroj proti mně.“

Eragon přikývl. Přál si osvobodit otroky okamžitě, ale kdyby to udělali, mohlo by to jejich nepřátele varovat, že je něco v nepořádku. A kdyby si ra'zakové přišli vyzvednout večeri, ani by se Saffrou nestačili zasáhnout, a otroci by byli pryč. Bitva na otevřeném prostranství mezi drakem a nestvůrami jako lethrblaka by přilákala pozornost každého muže, ženy i dítěte na míle daleko. A Eragon nepředpokládal, že by mohli se Saffrou a Roranem přežít, pokud by Galbatorix zjistil, že přišli sami do jeho království.

Odvrátil pohled od spoutaných mužů. *Už kvůli nim doufám, že jsou ra'zakové na opačném konci Alagaësie, nebo aspoň že nebudou mít dnes v noci hlad.*

V nevyslovené shodě se Eragon s Roranem odplazili zpátky z hřebene nízkého kopce, za kterým se schovávali. Na úpatí se napůl přikrčili, otočili se a stále sehnutí utíkali mezi dvěma řadami kopců. Mělká prohlubeň postupně klesala do úzké, vodou vymleté rozsedliny lemované drohlíci se břidlicovými deskami.

Zatímco Eragon kličkoval mezi pokroucenými jalovci, které byly rozseté po rokli, zvedl hlavu a za trsem jehlic spatřil první souhvězdí kráslicí sametové nebe. Hvězdy vypadaly chladné a jasné, jako třpytivé úlomky ledu. Dál s Roranem klusali na jih ke svému tábořišti, a tak se raději soustředil na to, kam došlapuje.